ΕΤΟΣ Δ. ΑΘΗΝΑΙ — ΤΕΤΑΡΤΗ — 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1876 ΑΡΙΘ. 184

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
ἐτησία δραχ. 12, ἐξαμηνία δραχ. 7.
Διὰ τὰ δημόσια καταςήματα » 20.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 14, ἐξαμηνία δραχ. 8.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16 ἐξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Δι' ἕκαςον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΑΡΑΙΣ ΜΑΡΑΙΣ ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΑΙΣ.

Ἀφοῦ ἕκαστος σήμερον τῶν δυναμένων λέγειν ἢ γράφειν ἀτελωνίστως προθυμοποιεῖται νὰ συνεισφέρῃ γενναῖον ἀμητὸν συμβουλῶν καὶ λόγων πρὸς ὄφελος καὶ φωτισμὸν τοῦ τε λαοῦ καὶ τῶν Κυβερνώντων, φέρε εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγιστα, ἀφοῦ φόρον δὲν πληρώνουσιν αἱ μωρολογίαι καὶ κουταμάραις εἰς τὴν στεῖραν ταύτην ἐποχὴν τοῦ κεντρικοῦ ταμείου.

Μετὰ λύπης μου ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὁ τέως πρὸς τὸν ἐκ Κηφησσίας ἐπιστέλλοντα τῷ «Νεολόγῳ» θαυμασμός μου ἐξέλιπεν ἐν πολλοῖς, ἀφ' ὅτου ὁ Ε. Σ. τῆς «Εφημερίδος», καὶ ὁ ναυτικὸς ἐκεῖνος νεφελοκοκκυγιοποιὸς, καὶ ὁ Σαλαμίνιος τῆς «Παλιγγενεσίας» καὶ ὁ Σπηλιωτάκης τοῦ «Λαοῦ», καὶ τῆς «Στοᾶς» τὰ χρονοληρήματα ἐξεφύτρωσαν ὡς ἀγγινάραις καὶ κολοκυθάκια τῆς ἐποχῆς αὐτομάτως, πληροῦντες τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Ἀττικῆς διὰ τῶν συχνῶν σιλιπορδισμάτων καὶ ἀκριτολογιῶν καὶ ἀρῶν μαρῶν κουκουναρῶν καὶ θεοράτων κουταμαρῶν. «Τουρκία ἀπεσούα, μωρολογοῦντες Ἕλληνες, ἀπορέοντες τί χρῆ δρᾶν.» Φρόνησις, φρόνησις! ἵνα εἴπω κατὰ τὸν σκαλαθυρματογράφον ἵνα τί ἐγκατέλειπες τοὺς ἄνδρας; Πρὸς γυναικὸς, δὲν θὰ σωφρονήσωμεν πλέον, δὲν θὰ συνέλθωμεν, δὲν θ' ἀνακύψωμεν ἐκ τῆς πολλῆς καταβιβρωσκούσης τὰ κρανία μας ἀκρισίας, τοὺς σιέλους δὲν θὰ περιστείλωμεν τῶν ἀπυλώτων στομάτων μας, δὲν θ' ἀφήσωμεν πλέον τοὺς παιδισμούς; Μὰ τὰ μῆλα τῆς Ἀφροδίτης οὐχὶ κακῶς καθ' ἑκάστην βοῶσιν ἡμῖν οἱ ξένοι τὸ «παῖδες Ἑλλήνων ἀεὶ παῖδες ἐστέ.» Ἄκουσον μωρὲ τῆς Ἑλλάδος λαὲ, ἄκουσον τί, ἐν ταῖς παρούσαις δειναῖς περιστάσεσι ταῖς δεομέναις ἔργα γοργὰ καὶ συνετὰ, ἄκουσον τί λήρους τε καὶ φληνάφους ἐξερεύγονται τῶν δημοσιολογούντων τὰ στόματα καὶ τῶν ἀξιούντων ὡς δευτέρα πολιτικὴ δύναμις τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἰθύνωσι.

Σήμερον ὡς ρεπάνιον ξεφυτρώνων ἐν ἐφημερίδι τινὶ χερσαῖος τις ἴσως ναυτικὸς γνωματεύει, ὡς σοφίαν Σωκρατικὴν, τὴν μωρίαν ἐνστερνιζόμενος, νὰ μεταποιήσωμεν τὸν Πειραιᾶ εἰς πολεμικὸν λιμένα, τὸν κάνθαρον εἰς δεξαμενὴν, τὸ τελωνεῖον εἰς ναύσταθμον, τὸν ἔξωθεν τοῦ Πειραιῶς ὁρμίσκον εἰς ἐμπορικὸν λιμένα, νὰ καταστρέψωμεν τὴν προκυμαίαν καὶ τὰς πλατείας καὶ νὰ σύρωμεν τὴν θάλασσαν μέχρι τῶν Κεραμουργείων, νὰ ἐγείρωμεν φρούρια καὶ φούρνους. Καὶ πότε, Θεέ μου, πότε, νὰ εἴπω κατὰ Στρατουδάκην, πότε ῥίπτονται αἱ ζούρλαις αὗται εἰς τὸν λαὸν ὡς συμβουλαί; Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη συγκινεῖται καὶ ἡ Τουρκία παραδίδει τὰ κῶλα ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς πτωχείας. Αὔριον, μετὰ τὸν σοφὸν τοῦτον, ἀναπηδᾷ εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν κονίστραν δι' ἅλματος γιγαντιαίου ἐκ Σαλαμῖνος μουρλός τις Σαλαμίνιος συμβουλὰς καὶ οὗτος μὲ τὸ κόσκινον μοιράζων τῷ Πανελληνίῳ, μεταποιῶν φαντασιωδῶς ἐπιτηδειότερον καὶ τοῦ Σουκρῆ-Βέη ὅλον τὸν χερσαῖον στρατὸν τῆς Ἑλλάδος εἰς ναύτας, διαλύων τοὺς πυροσβέστας, καταργῶν τὸ πυροβολικὸν, στέλλων κατὰ διαβόλου τοὺς εὐζώνους,

ΚΗΠΟΣ

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ.

Ἂς ἀφήσουμε στὴ πάντα τοῦ πολέμου τὰς εἰδήσεις,
Τὸ ὑπόμνημα τ' Ἀνδράσση καὶ τὰς τόσας συζητήσεις,
Τὴν Τουρκία, τὸν Σουλτάνο, καὶ τὰ ἄλλα τὰ σπουδαῖα,
Καὶ ἂς πᾶμε κι' ἐμεῖς κάτω στὸν ὡραῖο Φαληρέα,
Γιὰ νὰ 'δοῦμε καὶ ὀλίγο τί συμβαίνει ἐκεῖ πέρα,
Καὶ νὰ πάρουμε τὸν φρέσκο Φαληραϊῖκο ἀέρα.

Ἄχ! καὶ τί, καὶ τί ὡραῖα ὅπου εἶναι ἐδῶ κάτω!
Ἄχ! τί θάλασσα! τί χάρις! τί ἀέρι μυρωδάτο!
Ἡ κυρίαις εἰς τὸ κῦμα σὰν Νεράϊδες πηδοῦνε,
Καὶ μὲ νάζια καὶ παιχνίδια σὰν τῆς χήναις κολυμβοῦνε,
Κι' ἅμα βγάζουνε λουσμένα τὰ κατάλευκά των μέλη,
Μοιάζουν σὰν τὴν Ἀφροδίτη τοῦ μεγάλου Πραξιτέλη.

Εἰς ἐτοῦτον τὸν ὡραῖο καὶ χαριτωμένο τόπο
Εἰμπορεῖ ὁ κάθε ἕνας δίχως βάσανα καὶ κόπο
Ποιητὴς εὐθὺς νὰ γίνῃ, καὶ χωρὶς μεγάλη σκάση
Πεντακόσιους τόσους στίχους στὸ μενοῦτο ν' ἀραδιάσῃ
Πιὸ γλυκοὺς καὶ πιὸ ὡραίους ἀπ' ἐκείνους ὅπου κάνει
Ὁ Χατζῖσκος, ἅμα οἶστρος τῆς ποιήσεως τὸν πιάνῃ.

Εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης τοῦ Φαλήρου,
Τῆς δροσιᾶς καὶ τοῦ θεάτρου καὶ τῆς αὔρας τοῦ ζεφύρου,
Κι' εἰς τὸ μέσον τόσων νέων Νηρηίδων καὶ γαλήνης
Ποιητὴς ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ὁ κὺρ Σισίνης,
Καὶ ὡραῖα τραγουδάκια μὲ πολλὴ φωτιὰ νὰ κάνῃ
Εἰς τῆς Τάδε τὸ καππέλο κι' εἰς τῆς Δεῖνα τὸ φουστάνι.

Ἐδῶ πέρα στ' ἀκρογιάλι ὁ καλὸς Μωραϊτίδης
Εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ δρᾶμα, καὶ ὁ Παρασκευαΐδης,
Ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους φιλολόγους,
Εἰμπορεῖ εὐθὺς νὰ κάμῃ τρεῖς ἐπιταφίους λόγους,
Καὶ ὁ νέος Ζαλακώστας μὲ τὸν νέο τὸν Χατζῖσκο
Νὰ ὑμνήσουνε τὸ κῦμα καὶ τοῦ φεγγαριοῦ τὸν δίσκο.

καὶ μὰ τὰς εὐτραφεῖς κνήμας τῆς ἐρωμένης μου, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἵππεῖς εἰς τέρατα ἀμφίβια ζητεῖ νὰ μεταβάλῃ καὶ μονονουχὶ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ζευζεκιᾶς του ζητεῖ νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς αἰώνιον. Ὢ οἷα ἑλληνικὴ κεφαλὴ καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχεις! Μεθαύριον πάλιν πάνοπλος ὁ ἀκριβοθώρητος Σπηλιωτάκης μας, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ, ἀναδύεται ἐν τῷ «Λαῷ», ἀραδιάζων συμβουλὰς ὡς Καλαμάτας σῦκα, συμμαχίας μετὰ τῶν Τούρκων δημιουργῶν καὶ συμβουλεύων, καὶ διὰ τῆς νοητικῆς τοῦ Μακράκη ῥάβδου ἐκ τοῦ προχείρου ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν Ἤπειρον καὶ Μακεδονίαν καὶ τὰς νήσους προσαγάγων τῇ Ἑλλάδι, ἐνῷ ἀντιθέτως αὐτοῦ ὁ μῦστης τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας πρώην θαυμαστὸς τραπεζίτης Βαμβᾶς ὁ χρυσὸς, καταστρόνει στρατοὺς λιλιποτείους ἐπὶ τῆς λαχανοφύλλου του «Στοᾶς» καὶ στόλους διὰ συνεισφορῶν πενταρῶν καὶ δεκαλέπτων ναυπηγεῖ ἐπὶ πτεροῖς ἀνέμων, συνεπικούρους ἔχων τοὺς σοφοὺς περὶ γενικοῦ ἐξοπλισμοῦ καὶ ἀνασυστάσεως τῆς ἐθνοφυλακῆς σοφτάδας τῆς ἐπιτροπῆς. Ἐν τῷ μεγάλῳ μεγέθει τῆς κατακλυζούσης ταύτης πλημμύρας τῶν γνωμῶν καὶ συμβουλῶν τῶν ὑγιῶν τὴν φρένα πολιτῶν, ἡ Ἑλλὰς ἂς σταυρώσῃ πλέον τὰς χεῖρας, καὶ ἂς χορεύῃ τὸν κόρδακα τῶν σεισιπυγίδων ὀρχηστρίδων καὶ ἂς ἀναμένῃ νὰ χάψῃ τοὺς στόλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας ὡς λουκούμιον Συριανόν. Ἰδοὺ πῶς προοδεύομεν, καὶ πῶς παρασκευαζόμεθα ἵνα τὴν Πόλιν ἐκπορδίσωμεν.

ΕΓΩ.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις ἑνὸς τῶν εἰδικωτέρων παρ᾽ ἡμῖν Ἰατροδικαστικῶν ἡ παρὰ τῶν 19 Ἰατρῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνταχθεῖσα ἔκθεσις περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Ἀζίζ, οὐδένα χαρακτῆρα Ἰατρικοδικαστικῆς παρέχει οὔτε ἡ περιγραφὴ τῆς καταστάσεως τοῦ πτώματος καὶ ἡ ἔρευνα αὐτοῦ παρέχει τί ἐπιστημονικὸν, οὔτε εὐκρινῶς ἐκφράζεται περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου. Ἡ δὲ περιγραφὴ τῶν τραυμάτων εἶνε ὅλως ἀσαφὴς καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ἐπενεγκὸν ταῦτα ὄργανον, τὴν ψαλλίδα. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἡ ψαλλὶς ἦτο μικρὰ δέκα ἑκατοστομέτρων μήκους· ἐπήνεγκεν αὕτη τραῦμα ἐκτάσεως πέντε ἑκατοστομέτρων, καὶ βάθους τριῶν, ὥστε τὸ τραῦμα εἶχε διασχίσει ὑπὲρ τὸ τρίτον τῆς διαμέτρου τοῦ πάχους τοῦ ἀγκῶνος· ἔδει λοιπὸν προχωρῆσαι μέχρι τῆς τῶν ὀστῶν ἀρθρώτεως. Ὅθεν ἐν τοιούτῳ τραύματι ὑπὸ τοσοῦτον βάθος καταστρέφονται πάντα τὰ ἀγγεῖα φλεβικὰ καὶ ἀρτηριακὰ, ἐν δὲ τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει ἵνα διαπραχθῇ τοιοῦτον τραῦμα διὰ τόσον μικρᾶς ψαλλίδος ἀπαιτεῖται καὶ χρόνος καὶ ἐπιμονή. Ταῦτα μὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸν αὐτοκτόνον· διότι ἡ αἰσθητικότης τοῦ αὐτόκτονος ἐκλείπει. Ἀλλ᾽ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἡ ἐπιγιγνομένη μεγάλη αἱμορραγία ἐκ τοῦ βραχίονος ἐκ τῆς κατατομῆς τῶν ἀγγείων ἐπιφέρει συγκοπὴν, ἐπομένως καὶ τὸν θάνατον· ἀλλὰ καὶ τούτου μὴ ἐπελθόντος ἡ χεὶρ αὐτῆ φέρουσα τοιοῦτον τραῦμα οὐδόλως δύναται λαβεῖν τὴν ψαλλίδα καὶ ἐπενεγκεῖν τραῦμα ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός· διότι ἀνθίσταται πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς χειρὸς ἡ αἱμορραγία καὶ τὸ τραῦμα αὐτό.

Τοιαύτη λοιπὸν αὐτοχειρία διὰ τοιούτου ὀργάνου, ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων ὀρθῶντος οὐδόλως δυνατὸν ἐστὶ γενέσθαι ὅσον δήποτε καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ ἀναισθησία καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ αὐτόκτονος· διότι καταπιὴ τῶν φλεβῶν τοῦ βραχίονος καὶ ἡ ἐκ τούτων ἐπιγιγνομένη αἱμορραγία καταργεῖ τὴν πρόοδον τῆς δράσεως τοῦ φονικοῦ ὀργάνου· οὔτε ἐπιτρέπει τὴν ἐκτέλεσιν ἄλλου τραύματος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος διὰ τῆς δράσεως τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ ῥηθεῖσα ἔκθεσις εἶνε βεβιασμένη ὡς ἂν ἐγένετο ὑπὸ τὸ κράτος ἀνωτέρας ὑπαγορεύσεως πιεζομένης τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ πρὸς τί τοιαύτη ἐγένετο, ἀφ᾽ οὗ ἐξελέγχεται ὡς ἀπάδουσα τῇ ἀληθείᾳ; Ταῦτα ἐν συντόμῳ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Λονδίνου, ὁ Πρωθυπουργὸς Δισραέλης καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸς Δέρβυς ἀνήγγειλαν εἰς τὰς βουλὰς, ὅτι ἡ Ῥωσσία ἀπέσυρε τὸ ὑπόμνημα τοῦ Γορτσακὼφ, καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις συνέστησεν εἰς τὴν Σερβίαν μετριότητα εἰς τὰς πρὸς τὴν Πύλην σχέσεις της. Φαίνεται ὅτι ἡ Ῥωσσία τὰ ἐχρειάσθη.

— Ὁ νέος Σουλτάνος παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἀντάρτας τῆς Ἐρζεγοβίνης ἀνακωχὴν ἓξ ἑβδομάδων καὶ γενικὴν ἀμνηστείαν. Οὕτω λοιπὸν ἐπῆγεν εἰς τὰ πούῳ τὸ πολυθρύλλητον ὑπόμνημα.

— Εἰς τὸν Κατελούζιον ναυτικὸν διαγωνισμὸν, τελεσθέντα τὴν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ παρὰ τὰ Χαυτεῖα νέου δημοτικοῦ σχολείου, ἔλαβε τὸ ἐκ 2500 δρ. γέρας ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ Βασιλ. Ναυτικοῦ κ. Ἡλίας Κανελλόπουλος, ὅστις ἀνεχώρησε πρό τινων ἡμερῶν εἰς Γαλλίαν πρὸς τελειοποίησιν τῶν ναυτικῶν του σπουδῶν.

— Προσεχῶς θέλομεν πραγματευθῇ περὶ μιᾶς γνωστῆς διαβοήτου πράξεως τοῦ χαριεστάτου Μογγόλου τῶν Ἀθηνῶν κ. Μιμίκου Κορομηλᾶ, διὰ νὰ ἴδῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ μάθῃ ὁποῖα τεχνάσματα ἐπενόησεν ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Πετεινοῦ» διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν κ. Κοκκίνην, ἄνθρωπον τίμιον καὶ ἀθῷον, καταγγείλας αὐτὸν ἐπὶ κλοπῇ 30,000 δραχμῶν, τὰς ὁποίας αὐτὸς οὗτος ὁ ποιητὴς τῶν κλασικῶν ἐρώτων ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ κιβωτίου, ὡς μαρτυροῦσι περὶ τούτου τὰ ἁρμόδια βουλεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμεν.

— Τὴν Κυριακὴν, ἀφίκετο ἐκ Μασσαλίας, ὅπου εἶχε μεταβῇ πρὸς ἴασιν τῶν πασχόντων ὀφθαλμῶν του ὁ ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Παναγῆς Κυριακὸς ῥοδοκόκκινος, εὐρωστότερος καὶ παχύτερος ἀπὸ τὸν Γραμματέα κ. Παρίσην.

— Οἱ ἅγιοι πατέρες Ἀθανάσιος Παπακωνσταντίνου καὶ Παππανικόλας ὁ Κρητικὸς ἀκόμη δὲν παύουσιν ὀγκανίζοντες καὶ ἀτακτοῦντες ὡς ζιζάνια ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Κατ᾽ αὐτὰς μάλιστα ἐπὶ τοσοῦτον ἐθρασύνθησαν, ὥστε λέγουσιν ἐνώπιον ὅλων στεντορείᾳ τῇ φωνῇ, ὅτι δὲν φοβοῦνται οὔτε τὸν Μητροπολίτην, οὔτε αὐτὸν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Παρακαλοῦμεν διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς ἁγίους τούτους πατέρας νὰ ἡσυχάσωσι, διότι ἄλλως θὰ μᾶς ἀναγκάσωσι νὰ τοῖς ψάλλωμεν τὸν ἐξάψαλμον.

— Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἑδωδίμων, κρεάτων, ἄρτων κλπ., διότι, καθὼς κατήντησαν, μόνον διὰ χοίρους εἶναι κατάλληλα· μάλιστα δὲ τὰ κρέατα πρὸς περισσοτέραν ὑγείαν καὶ εὐξίαν τῶν κατοίκων πωλοῦνται μὲ τὰ ἐντόσθια. Πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἀστυνομία θὰ φροντίσῃ ὀλίγον καὶ περὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ τόσον πολὺ φροντίζει περὶ τῶν σκύλων.

— Τὴν δευτέραν ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ δραματικὸς θίασος «Μένανδρος» διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη, ὅστις εἶναι ἀκριβὲς ἀντίτυπον τῆς δραματικῆς τέχνης τοῦ κ. Ἀλεξιάδου. Τώρα πιστεύομεν ὅτι θὰ σβεσθῇ παντελῶς ἡ δραματικὴ λάμψις τοῦ διευθύνοντος τὸν ἐν Πειραιεῖ θίασον κ. Κοτοπούλη.

— Τὴν δευτέραν ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Τριγγέτα ὁ κ. Ἰωάννης Κουτούζης χαρίεις, ἱλαρὸς, μειλίχιος καὶ προσηνὴς, ὅπως καὶ πρότερον. Ὁ κ. Κανελλίδης ἐδήλωσεν ὅτι ὅπου καὶ ἂν τὸν ἀπαντήσῃ θὰ τὸν κάμῃ κομμάτια. Εὖγε, κ. Κανελλίδη! Τώρα σὲ θέλομεν νὰ δείξῃς τὴν γενναιότητά σου!

— Ηὐτυχήσαμεν νὰ ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ Φάληρον τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. Μόλις παρετηρήσαμεν μακρόθεν τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡ καρδία μας ἐσκίρτησε καὶ μετὰ παλμῶν ἀνεμνήσθημεν τοῦ χαρίεντος συντάκτου τῆς φίλης Ἐφημερίδος κ. Καμπούρογλου, ὅστις πάνυ δικαίως λέγει καὶ γράφει, ὅτι ἐν Φαλήρῳ ὑπάρχει ἄλλος κόσμος, ἄλλοι πόθοι, ἄλλα αἰσθήματα. Προσεχῶς θὰ γράψωμεν πολλὰ περὶ τῶν ἐν Φαλήρῳ.

Ο Δ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Ἕκαστος ἄνθρωπος πρὸς ἓν πέφυκεν.

Ὁ δὲ Δ. Ὀρφανίδης πρὸς τὸ κολακεύειν πέφυκεν. Οὗτος ἀφ᾽ οὗ οἱκτρῶς ἀπέτυχεν εἰς τὰς τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ἐξετάσεις δὶς, ὡς προερρέθη, ἀπορριφθείς, ἐτράπη εἰς τὸ κολακεύειν καὶ θωπεύειν τὰς οἰκογενείας πρὸς ἀπόκτησιν πελατείας. Καὶ τῷ ὄντι διὰ τῶν μέσων τούτων ἤρξατο νὰ παρίσταται ὡς ἰατρὸς, καὶ ἐπιδεικνύεται ὡς ἐξαίρετος γαμβρὸς ἐν Ἀθήναις· διότι τότε σπάνιοι ἦσαν οἱ ἐξ Εὐρώπης ἐρχόμενοι ὅπως δήποτε νέοι, καὶ τέλος κατωρθώθη νὰ γείνῃ γαμβρὸς τοῦ αὐλάρχου Νοταρᾶ· ἔκτοτε παρέστη καὶ ὡς ἰατρὸς δεινὸς, καὶ ὡς μαιευτὴρ καὶ ὡς χειροῦργος. Ἦτο πλέον παντοχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν πολυτρόπως. Οἱ τότε πρὸς κολακείαν τοῦ αὐλάρχου ἐπροτίμουν ἰατρὸν τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Ὀρφανίδην, ὅστις καὶ Νομοϊατρὸς διωρίσθη Ἀττικῆς τῇ ἀπαιτήσει τοῦ Πενθεροῦ του· κατόπιν ἀπῄτει ἵνα καὶ Καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διορισθῇ· ἀλλ᾽ ὁ βασιλεὺς Ὄθων γνωρίζων ὅτι οὗτος δὶς ἀπερρίφθη ἐκ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ὡς ὅλως ἀμαθὴς Ἰατρικῆς, καὶ ὅτι ἐπεικῶς κατόπιν τῷ ἐδόθη ἡ ἄδεια τοῦ ἰατροῦ ἀπέκρουσε πᾶσαν τοιαύτην πρότασιν. Ἀποδημήσαντος κατόπιν τοῦ Ὄθωνος, καὶ τῆς Ἀμαλίας βασιλευούσης, κατώρθωσεν ὁ Αὐλάρχης νὰ πείσῃ καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸ εὐλύγιστον τῆς γυναικὸς αἴσθημα εἰς ἐπιείκειαν καὶ χάριν, καὶ συστηθείσης τότε ἀστυκλινικῆς, διωρίσθη ὁ Δ. Ὀρφανίδης Καθηγητὴς τῆς Νοσολογίας καὶ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυκλινικῆς. Ἀλλ᾽ ἔκτοτε 18 παρῆλθον ἔτη καὶ εἰσέτι οὔτε ἓν μάθημα ἐτόλμησε νὰ παραδώσῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, οὔτε ποτὲ φοιτητὴς ἤκουσε τῆς φωνῆς αὐτοῦ. Διατί τοῦτο; διότι βεβαίως δὲν τολμᾷ· ἐπειδὴ ἵνα παραδώσῃ τις νοσολογίαν πρέπει νὰ ἐπίσταται ταύτην.

Ἀλλ᾽ ὅ,τι ἐστὶ τὸ γελοῖον καὶ οἰκτρὸν εἶνε τόδε·

Ὁ δὶς οὗτος Ὀρφανίδης ἀπορριφθεὶς παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ὡς ἀμαθὴς καὶ ἀνίκανος ἰατρὸς, καὶ τὸ τρίτον ἐπιεικῶς παραδεχθεὶς κατώρθωσε τῇ κολακείᾳ καὶ ποταπότητι ἐπὶ μεσοβασιλείας, ὅτε ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἱκανότης πρὸς οὐδὲν ἐλογίζοντο ἀπέναντι τοῦ τότε οἴστρου τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ αἴφνης διωρίσθη πρόεδρος τοῦ Ἰατροσυνεδρίου· δηλαδὴ ἐκείνου τοῦ σώματος παρ᾽ οὗ ἀνεκηρύχθη ἀδαὴς καὶ ἀνάξιος ἐπιστήμης! Ἔκτοτε περιορῶσιν οἱ Ὑπουργοὶ τοῦτον ἐπὶ τῆς σπουδαίας ταύτης θέσεως, καὶ ἀνέχονται μάλιστα ἵνα ὁ Ὀρφανίδης οὗτος κατέχῃ συνάμα τρεῖς θέσεις, μίαν ὡς Καθηγητὴς τῆς Νοσολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ χωρὶς ποτὲ νὰ παραδώσῃ οὔτε ἓν μάθημα, καὶ ὅμως πληρώνεται κατὰ μῆνα 500 δρ. Μίαν ὡς διευθυντὴς τῆς Ἀστυκλινικῆς χωρὶς πλέον νὰ ὑπηρετῇ ἐν αὐτῇ, ὡς διορισθέντος τοῦ κ. Καραμήτσα· Μίαν ὡς πρόεδρος τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ἔνθα πρὸς αἴσχος τῆς ἐπιστήμης διατρῖεται εἰσέτι, καὶ γίνεται ἀνεκτὸς παρ᾽, ἀξίαν ὁ υἱὸς τοῦ Γ. Ὀρφανίδου.

(ἀκολουθεῖ.)

Εἰρηνοδικεῖον Βορείου Πλευρᾶς
τῆς Πρωτευούσης
ἐν συνεδριάσει δημοσίᾳ.

Εἰρηνοδ. Πάρεδρος. (τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς ἔχων ὡς εὐπατρίδης Ἱσπανός). Βρὲ ἄκουσες τί σοῦ χαλεύουνε;

Ἐναγόμενος. Τ᾽ ἄκουσα μὰ δὲν ἐπῆρα ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα.

Εἰρηνοδ. Πάρεδρος. Πέρνεις ὅρκον ῥέ;

Ἐναγόμενος. Τὸν πέρνω.

Εἰρηνοδ. Πάρεδρος. Βὰν τὸ χέρι σου στὸ Εὐαγγέλιο.

Γραμματεύς. Βάντο καλὰ βρὲ γαϊδοῦρι!

Εἰρηνοδ. Πάρεδρος. (ἀποτεινόμενος ὀργίλως εἰς δικηγόρον) Ἡσύχασε ῥέ..... γιὰ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι μὲ τὸ κουδοῦνι!

Πρὸς τὸν διάδικον. Ὀρκόνομαι γνωρίζων, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Νόμος τιμωράει.... ὅτι.....καὶ δὲν τὰ ἤφερα σούφηα καὶ βερεσιέ! οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ ἱερό του Εὐαγγέλιο.» Μπεν.

Ἐδῶ πέρα εἰμποροῦνε οἱ κακότυχοι μνηστῆρες
Νὰ κουρντίσουνε μὲ χάρι τῆς ποιητικαῖς των λύρας,
Κι᾽ ἐδῶ πέρα τοῦ Μιμίκου τὸ πασίγνωστο κονδύλι
Εἰμπορεῖ γιὰ κωμῳδία νὰ εὑρῇ ἀμέσως ὕλη,
Κι᾽ ἕναν Πετεινὸν νὰ κάμῃ, κι᾽ ὁ Καμπούρογλους ἐπίσης
Εἰμπορεῖ ἐδῶ νὰ γράψῃ τὰς πολλάς του ἀναμνήσεις.

Ἐδῶ πέρα εἶναι ὅλα χάρις, ἔρως κι᾽ ἁρμονία...
Ἐδῶ πέρα μπυραρίαις, ἀπ᾽ ἐκεῖ ξενοδοχεῖα!
Νά! ἐδῶ τοῦ κὺρ Χρυσάφη τὸ γνωστὸν ζυθοπωλεῖον,
Παραπέρα τοῦ Κουτσούκου τὸ γνωστὸν ξενοδοχεῖον,
Ὅπου κάνουνε τραπέζια τῆς Ἀθήνας οἱ ἱππόται,
Οἱ τρανοὶ ἀριστοκράται, κι᾽ οἱ μεγάλοι Φαναριῶται.

Ἀπ᾽ ἐδῶ μεγάλα δένδρα, καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ πέρα πάλι
Τοῦ καλοῦ μας Φαληρέα τὸ ὡραῖο ἀκρογιάλι,
Καὶ ἂν στρέψῃς παραπέρα ἀπ᾽ τὴ θάλασσα τὸ μάτι,
Θὰ ἴδῃς εὐθὺς τὸν λόφο ποῦ τὸν ἔβγαλαν Δραγάτη
Καὶ ἀντίκρυ εἰς τὸν λόφο τοῦ θεάτρου τὴν παράγκα,
Ὅπου ψάλλει καὶ χορεύει καὶ ἡ μιὰ κι᾽ ἡ ἄλλη Φράγκα.

Ἐδῶ πέρα δὲν ἀκούεται διὰ τὴν Ἐρζεγοβίνη,
Κι᾽ οὔτε τοὺς ἐνδιαφέρει στὴν Τουρκία τί θὰ γίνῃ,
Κι᾽ οὔτε κάμνουν συζητήσεις διὰ τὴν Μεγάλ᾽ Ἰδέα,
Γιὰ τὸν στόλο τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ ἄλλα τὰ σπουδαῖα.
Δὲν ἀκούεις ἐδῶ ἄλλη ὁμιλία, παρὰ μόνον
Γιὰ τὰ μοῦτρα καὶ τὴν τέχνη τῶν ὡραίων πριμαδόνων.

Ἐδῶ πέρα κάθε νέα εἴτε ὕπανδρος κυρία
Ὁμιλεῖ στὸν κάθε ἕνα μὲ πολλὴ ἐλευθερία,
Καὶ ἂν θέλῃς μὲ μεγάλη εὐκολία κι᾽ ἐλευθέρως
Εἰμπορεῖς εἰς ὅποια εὕρεις νὰ τῆς γίνῃς καβαλιέρος,
Κι᾽ ἐμπροστὰ στὰ μάτια ὅλων φανερὰ νὰ τὴν τσιμπήσῃς,
Δίχως ἄλλος νὰ σοῦ κάμῃ δι᾽ αὐτὸ παρατηρήσεις.

Εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Χαρίτων
Καὶ οἱ ἄνδρες κι᾽ ἡ γυναῖκες εἶναι φίλοι μεταξύ των,
Καὶ γελοῦν καὶ χωρατεύουν καὶ οἱ γέροι καὶ οἱ νέοι.
Κι᾽ ἔχει δίκαιο μεγάλο ὁ Καμπούρογλους νὰ λέγῃ
Πῶς ἐδῶ στὸν Φαληρέα βασιλεύει ἡ εἰρήνη,
Ἡ ἰσότης, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ κοινοκτημοσύνη.

ΣΚΗΝΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ὑπὸ

ΣΤΩΙΚΟΥ.

(Ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ὅταν δὲ ἀρχούντως μακρυνθέντες ἐθεωρήσαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ ὁ Νικόλαος μὲ ἠρώτησε μόλις συγκρατῶν τὸ ἄσθμα αὐτοῦ.

— Αἴ καὶ τώρα δὲν μοῦ λὲς ἔχεις σκοπὸ νὰ ξαναπεράσῃς ἀπὸ τῆς Ἀσπασίας;

— Διατί τάχα;

— Ἐγὼ δὲν σὲ συνοδεύω ὅμως.

— Κάμε δουλειά σου. Ἀκοῦς ἐκεῖ; Δὲν μοῦ ἔλεγες τόσο καιρὸν πῶς εἶσαι πρώτης ταξεως δειλός.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμωμεν;

— Ἔχεις τίποτε κανένα πιστολάκι, μαχαῖρι ἢ τίποτε ἄλλο;

— Καὶ τί θὰ κάμωμεν πόλεμο; Ὤχ ἀδελφὲ, δὲν καθήμεθα στ᾽ αὐγά μας νὰ μὴ μᾶς εὕρῃ κανεὶς μπελᾶς καὶ γελᾷ ὁ κόσμος μ᾽ ἡμᾶς.

— Κουταμάραις.

— Βρὲ τί κουταμάραις καὶ κολοκύθια. Ἐγὼ δὲν ξαναπατῶ ἀπ᾽ αὐτὸ τὸν δρόμο. Τὸ πολὺ πολὺ, πρὸς χάριν σου μποροῦμε νὰ πᾶμε στὸ Ἀρσάκειον. Ἐκεῖ καὶ πολλὰ κορίτσα βρίσκομε καὶ νὰ σοῦ πῶ εἴμεθα καὶ ἀσφαλισμένοι ἀπὸ τρεχάματα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί διάβολος σοῦ κατέβη μ᾽ αὐτὴ τὴν Ἀσπασία σου. Καὶ νὰ ἤτανε πρᾶγμα νὰ κοπιάζῃ κανείς, στὸ διάβολο. Δὲν βλέπεις, τυφλὸς εἶσαι, αὐτὴ εἶναι γκοτσάμ᾽ γυναικάρα, αὐτὴ θέλει ἄνδρα, δὲν ἐννοεῖς ὅτι σὲ κοροϊδεύει; θέλεις νὰ χορτάσῃς κορίτσα καὶ νὰ περνᾷς καὶ τὴν ὥρα σου σὰν ἱππότης, νὰ μπρός σου γκοτσὰ θεόρατο Παρθεναγωγεῖο ποῦ βρίσκεις ὅ,τι εἴδους καὶ ἂν θελήσῃς κορίτσι. Τί πᾶς καὶ σπάζεις τὰ πόδια σου σὲ ἐκεῖνη ἐκεῖ κάτω τὴ διαβολογυναῖκα; Ἢ μήπως θέλεις νὰ φᾶμε κανὰ βρομόξυλο ἀπὸ κεῖνο κεῖ τὸν ἀδελφό της τὸν τραμπούκαρο;

— Αὐτὰ εἶναι λόγια τῆς δειλίας σου. Ἀλλ᾽ ἂς ἦναι. Νομίζεις ὅτι στὸ Ἀρσάκειο θὰ κατορθώσωμε τίποτε; Ἐκεῖ πέρα μαζεύονται ἓν ἑκατομμύριον βρωμόπαιδα. Μὰ τὸν Θεὸ, μεγαλητέρα ντροπὴ δὲν μπορεῖ νὰ γείνῃ παρὰ νὰ τριγυρίζωμε σὰν κομπογιαννεῖταις στοὺς δρόμους καὶ νὰ γινώμεθα περίγελως τοῦ κόσμου.

— Ἐκεῖ πηγαίνουν τόσοι καὶ τόσοι νέοι, καλλίτεροι ἀπὸ μᾶς καὶ δὲν ἐντρέπονται, καὶ θὰ ντραπῶμεν ἡμεῖς;

— Καλὰ, ἀφοῦ τὸ θέλεις, πηγαίνωμε. Ἐμὲ δὲν μὲ μέλει. Ἀλλὰ θὰ περάσωμεν καὶ ἀπὸ τῆς Ἀσπασίας διὰ τελευταίαν τοὐλάχιστον φοράν.

— Σκεπτόμεθα.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν συνηντήθην παρὰ τὴν τότε ἔρημον πλατείαν τῆς Ὁμονοίας μετὰ τοῦ φίλου μου Νικολάου, ὃν πειραθεὶς μάτην νὰ φέρω πρὸς τὴν ἀγουσαν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἀσπασίας, ἐξ ἧς δὲν ἐτόλμησα

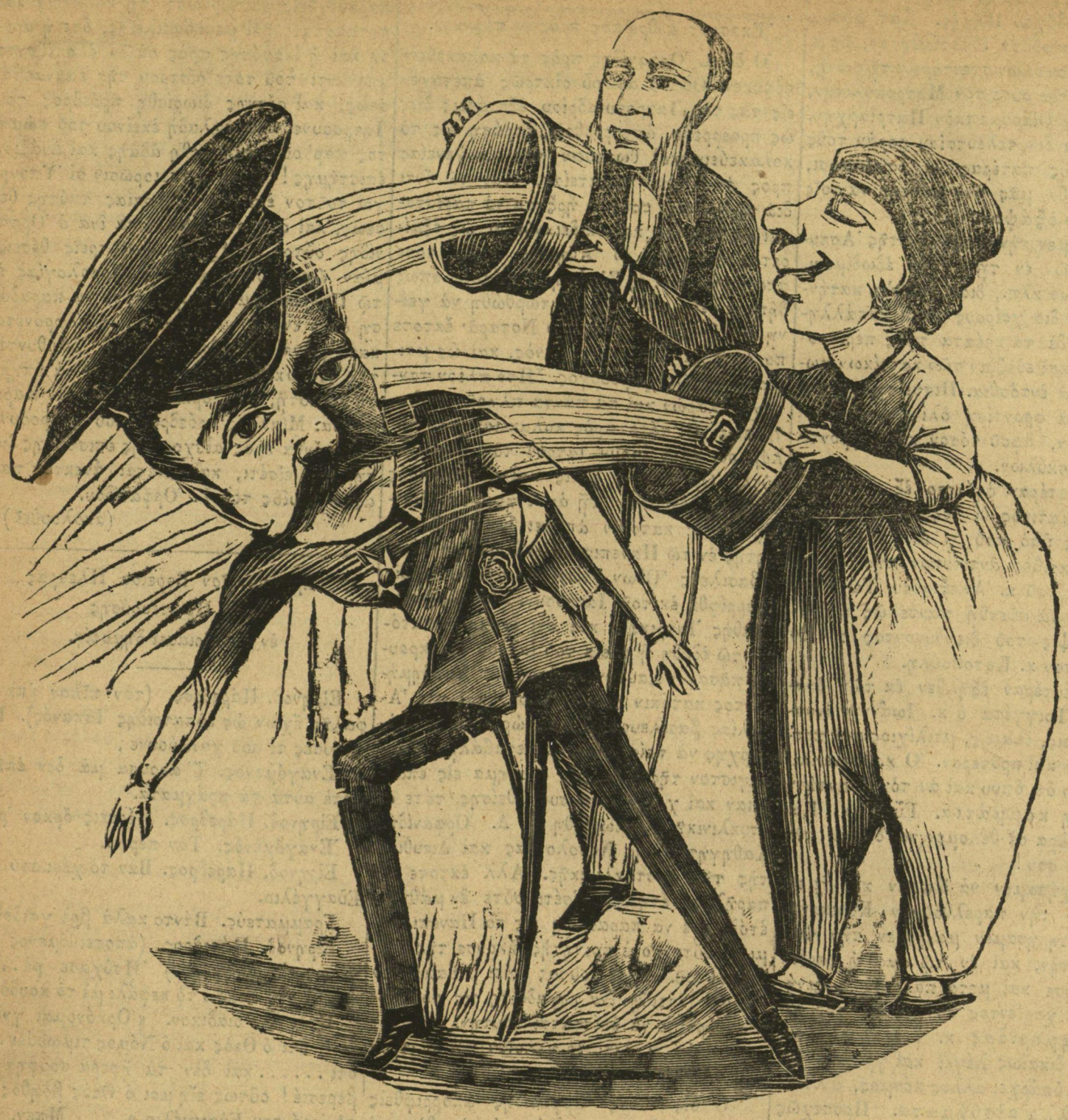

ΛΑΒΕ ΤΗΝ ΑΜΟΙΒΗΝ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΩΝ ΜΟΧΘΩΝ ΣΟΥ.

διέλθω μόνος ἠναγκάσθην ἐπὶ τέλους ν' ἀκολουθήσω αὐτὸν, ὅστις μὲ ὡδήγησε πρὸς τὴν λεωφόρον τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου ἔστημεν πρὸ τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ Ἀρσακείου, ἐξ οὗ κατὰ σωρείας ἐξήρχοντο αἱ μαθήτριαι μετὰ τὴν λῆξιν τῶν μαθημάτων αὐτῶν. Πολλοὶ ὅμιλοι τούτων διῆλθον πρὸ ἡμῶν οὐδὲ βλέμματος ἐπαξιώσαντές μας, ὅτε ἐν τέλει ἐγὼ ἐξαντλήσας τὴν ὑπομονὴν

— Αἴ καὶ τώρα τί κάμωμεν ἐδῶ; ἠρώτησα τὸν φίλον μου.

— Στάσου, βρὲ ἀδελφὲ, τί ἤθελες; Νὰ ἔλθουν νὰ σοῦ εἰποῦν — Νὰ, ὡρίστε πᾶρτε μας; Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω τί κεφάλι ἔχεις.

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα ἤθελα νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγώ. Ἔπειτα δὲν βλέπω καὶ τίποτε ἄξιον λόγου. Κάμμία δὲν εἶναι τῆς ἀνθρωπιᾶς. Κάτι μαυροῦχαις, κάτι κοντοπίθαρα, κάτι σουσουράδες βλέπει κἀνεὶς μόνον καὶ τίποτε παρεπάνω. Αὐταῖς ὅλαις εἶναι γιὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐκτρωμάτων. Δὲν πᾶς στο διάβολο καὶ ἐδῶ ποῦ μὲ ἔφερες.

— Οὔφ μουρμοῦρα ποῦ εἶσαι. Δὲν βλέπεις πόσοι ἄλλοι καθηνται ἐδῶ.

— Βρὲ δὲν μ' ἀφίνεις, λέγω 'γώ! Ὡρίστε, καθήμεθα δῶ σὰ ψευτογιατροὶ μιὰ ὥρα μόνον γιὰ νὰ ἐπιθεωρῶμεν τὰ στραβὰ πόδια τῆς μιᾶς, καὶ τὰ θηριώδη μοῦτρα τῆς ἄλλης, καὶ ταῖς ἀηδίαις καὶ τὰ ξεράσματα. Ἐγὼ φεύγω.

Καὶ ἅμα ἔλαβον τὴν πρὸς τὰ Χαυτεῖα ἄγουσαν ἀκολουθοῦντος ἄκοντος τοῦ Νικολάου καὶ διαμαρτυρουμένου μετὰ βλασφημιῶν διὰ τὴν φυγήν μου.

Ὅταν δὲ φθὰς παρὰ τὸ Λουξεμβοῦργον ἔστην ἵνα ὁ φίλος μου προσέλθῃ καὶ εἶδον παραλλάττον πρὸ ἐμοῦ ζεῦγος κορασίων ἐν ταῖς χερσὶ τὰς βιβλιοθήκας αὐτῶν κρατούντων. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασε καὶ ὁ φίλος μου καὶ μετὰ χαρᾶς κηνυγοῦ ἀνακαλύπτοντος μετὰ πολύωρον περιπλάνησιν καὶ κάματον τὸ ἐπιποθούμενον θήραμα, ἐψιθύρισεν ἀσθμαίνων

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἐπιτύχαμεν, δύω αὐταῖς καὶ δύω ἡμεῖς. Πᾶμε 'πίσω των καὶ κἄτι θαὔγῃ.

— Θὰ εὔγουν οἱ πάτοι τῶν παπουτσῶν μας καὶ τίποτε παρεπάνω, ἀπήντησα ἐγὼ μετ' ἀγανακτήσεως ὡς μὴ δυνάμενος νὰ παρασύρω πρὸς τὸν σκοπόν μου τὸν βλάκα φίλον μου, ὅστις παρ' ἐλπίδα ἤρξατο ζωηρὸς καὶ νοήμων καθιστάμενος εἰς τὴν θέαν τῶν κορασίων.

— Ἄει στὸ διάβολο! Ἠξεύρεις πῶς κατήντησες γελοῖος μ' αὐτή σου τὴν ἐπιμονήν;

— Ἐγὼ ἢ σὺ, ὅστις πιστεύεις ἐν τῇ μωρίᾳ σου ὅτι ἐκεῖνα τὰ βρωμοκόριτσα εἶναι ἕτοιμα νὰ σὲ ὑποδεχθῶσι μ' ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἐπειδὴ σὰ σκυλάκι τοῦ δρόμου ἀκολουθεῖς τοὺς ποδογύρους των. Αὐτὰ τὰ κάμνουν μόνον νεοφώτιστοι τινές τῶν στενωπῶν ἐργολάβοι καὶ κἄτι ἀποβλακωμένα ἀνθρωπάρια τῆς πλατείας Συντάγματρς, ὅπου ὡς μυῖαι κολλῶνται ὄπισθεν τῶν ὑπηρετριῶν καὶ τῶν γαλλίδων παραμανῶν.

(ἀκολουθεῖ).